

rast tulli kaebama, tatus aga se neist, kes ussinam olli, Antono rided ennese selga wahhetada, ja siis jai ikka se wagga Anton uhheks süalluseks. Kui wagga targaste on se siis Lojast seatud, et iggaüks inimenne teist näggo ja wisi on! ja kui Ta wahhest kaks ehk kolm uhhesugguse näo ja wisi peäle lonud, siis teggi Ta sedda sepärrast, et meie se läbbi woime nähha, mis seggadus siis ma-ilmas olleks, kui keik uhte wisi olleks.

Namo hopen koerem olli kui Wilip; siis ki, kellel koera joned kä, se jaab pea keiges pahhema inimesse sarnatseks, ja mollemad teggid seäl ümberkaudo ni paljo tulli ja melehaigust, et üllemattelgi ennam ello nende polest ei olnud — sepärrast aeti neid kolme keste seält linnast ja maast ärra.

Namo piddi nüüd omma eddaspiddist ollo ütji katjuma, sest Wilipgi ei usaldand

temma kõwa jada, waid melitas Antonut, ja teine olli ka wahnis temmaga kõndima. Agga kui Namu mitto linnad ja maad sai läbbi laddund, (sest ta wastane meel ei annud temmale kussagi kindlat asjet) siis tulli ta uhte linnna, mis Smirnaks hütakse, ja jai selliks senna uhhe lukko-seppa jure, kes selle linna allewis ellas. Siin ta ommeti, peält nähhes, nago pöras meelt. Sest omma tiggendusega ta ikka isseemesele keisgesuremat waewa teggi, ja et ta kül wagga wahjadypind lukko-sep olli, siiski igga meister kannatas enneminne sandimat tööd, kui et se nisugguse melehaigussega piddi sama tehtud. Siin ta siis puhko aega seisfis, ja se padda kandis temma läbbi paljo rahha sisse.

Agga nüüd sündis, et se meister surri, ja temna lest emmand wottis Namut ennesele issandaks, mis läbbi sesamma riikaks koddanikkuks touis. Keik pannid immeiks, et se noor lapseta lest nisugguse was-